FILON VERCA

ÎNTOARCEREA LA IZVOARE

GAZETA de Vest

SUPLIMENT

FILON VERCA

ÎNTOARCEREA LA IZVOARE

16-I-2008

TIMIȘOARA, 1996

ÎNTOARCEREA LA IZVOARE

Era în toamna anului 1937, venisem la restaurantul legionar din strada Gutemberg nr. 3, să iau micul dejun.
Lume multă la mesele deja pline şi mulţi alţii care aşteptau să se elibereze câte un loc. Mă aşez şi eu în rând. Puţin timp şi întru în sală. Dintr'un colţ de unde pândeam un loc liber, zăresc pe Căpitan, aşezat la o masă cu încă două persoane cu care stătea de vorbă. După discuţie mi-am dat seama că erau arhitecţi care se ocupau cu construirea blocului ce urma să adăpostească prima înfiripare a comerţului legionar.

În timp ce Căpitanul se ospăta cu nişte ochiuri, eu îi observam toate gesturile. La un moment dat îi întâlnesc privirea. Am rămas ca hipnotizat. Din ochii lui se desprindea ceva nedefinit, un fel de căldură interioară care mă învăluie, mă cuprinde, mă fascinează, uitând parcă de tot ce mă înconjoară.

Cu încetul, sala se goleşte. Eu, rămas singur, privesc mereu în aceeaşi direcţie, unde parcă mi se dezvăluise un mister..

Căpitanul se ridică şi se îndreaptă spre ieşire. Acum îi văd statura. Înalt, de o frumuseţe rară, frumos ca un Adonis, cu mersul apăsat, maiestos, hotărît.

Uitasem de ce am venit şi o iau pe urma lui până ce-l pierd din vedere.

Proaspăt student la Facultatea de Litere, în Capitala ţării, ieşit din "Frăţia de Cruce", unde se forjau caracterele, totul îmi pare acum o legendă, unde îmi angajasem viaţa.

L-am mai văzut de atâtea ori dar prima imagine mă urmărea cu aceeaşi tărie.

De-atunci au trecut anii dar chipul lui, privirea lui m'au urmărit ca o umbră protectoare, pe un drum semănat de atâta amar şi speranţe.

În adâncul ochilor lui slăşluia o mare dragoste de om, pe care

a îmbrăţişat-o cu atâta ardoare, transmiţându-o tuturor acelora ce-l apropiau, unei generaţii întregi.

Tot răul venea de la om, acea fiinţă capabilă, atât de sublim, cât şi de cea mai josnică făptuire. Şi răul cel mare cauzat Neamului nostru, de la corupţie, înstrăinare şi până la trădare, pornea de la această capricioasă creatură.

La el s'a gândit Căpitanul, atunci când şi-a luat povara de a-i schimba firea şi a-l transforma în cea mai puternică armă, cu care să întreprindă refacerea naţională.

Calea anevoioasă pe care urma să apuce acest "om nou", avea să ducă până la jertfă, dacă era necesar. Numărul de martiri semănaţi pe parcurs, în această crâncenă luptă, rămâne unica dovadă, unicul document, că numai pe acest drum Neamul românesc mai avea o speranţă de a ieşi la lumină, din întunerecul adânc în care-l scufundase atâta inconştienţă şi permanenta trădare.

Îmi îngădui acum, cu multă modestie, să înşiruiesc deavalma, poate, câteva jaloane trasate de Căp!tan, urmate de soldaţii lui, până ce l-au regăsit şi ei, dincolo de viaţă.

În această luptă inegală de redresare umană, consemnată în amintirile sale, sub denumirea de: "Pentru Legionari", de-o dramatică intensitate, precum şi atâtea amintiri ale gânditorilor legionari, pe aceeaşi linie de trăire cu Căpitanul lor.

"Scriu în fuga condeiului, de pe câmpul de luptă, din mijlocul atacurilor", se adresează el camarazilor săi care l-au urmat cu fidelitate, în atâtea grele încercări.

"Vreau ca voi, soldaţi ai altor orizonturi româneşti, citind aceste amintiri, să recunoaşteţi în ele propriul vostru trecut şi să vă aduceţi aminte de luptele noastre. Să retrăiţi suferinţele îndurate şi loviturile primite pentru Neam. Să vă umpleţi inimile de foc şi hotărâre, în lupta grea şi dreaptă în care v'aţi în-

cleştat şi din care avem cu toţii porunca de a ieşi biruitori sau morţi. La voi mă gândesc, când scriu. La voi, acei care veţi trebui să muriţi, primind cu seninătatea strămoşilor Traci, botezul morţii. Şi la voi, acei ce veţi trebui să păşiţi peste morţi şi mormintele lor, ducând în mâinele voastre steagurile triumfătoare ale Românilor".

Pornind de la acest om el i-a trasat, prin pilda vieţii sale, liniile de temelie care urmau să-i structureze fondul interior.

Gândurile lui nu pot fi cuprinse în spaţiul restrâns al câtorva pagini. Încerc totuşi să desprind ceea ce am reţinut mai intens, după o viaţă întreagă închinată acestui crez şi ceea ce a marcat epoca unei generaţii, până în zilele noastre, mult prea zbuciumate :

1) Linia creştină,
2) Linia naţională şi
3) Linia socială.

1) Linia creştină. Căpitanul adresându-se tineretului, îl îndeamnă "să iubească pe Dumnezeu şi să se comporte după învăţăturile Lui, în toate manifestările şi faptele sale".

Dragostea atribuită lui Dumnezeu se răsfrânge cu îndreptăţire asupra omului, acea fiinţă creată după chipul şi asemănarea Lui.

Acest sentiment care face legătura între oameni de caractere şi temperamente diferite, asigură buna armonie, necesară oricărui nucleu uman.

Dragostea trăită coboară pacea în suflete, pace pe care nu ne-o poate da justiţia, atât de greu de obţinut, ci numai bunătatea, crâmpeiu din dragoste. "Dragostea este cheia păcii, pe care Mântuitorul a coborât-o peste toate neamurile".

Dragostea nu cunoaşte diviziunea unei comunităţi în clase antagoniste. Ea apropie, înfrăţeşte, pentru atingerea în comun a

unui scop nobil, folositor tuturor deopotrivă.

"În afară de dragostea pe care Dumnezeu a sădit-o în sufletele oamenilor, ca o sinteză a tuturor însuşirilor omeneşti - lansează Căpitanul - nu există nimic care să ne dea linişte şi pace. Totul îşi trage rădacinile din dragoste, atât credinţa cât şi ordinea şi disciplina".

Mişcarea Legionară porneşte de la această valoare. "Să fie cultivată dragostea, atât de către cei ce comaandă, cât şi de cei comandaţi. Ea face legătura între cei mari şi cei mici, cei săraci şi cei bogaţi, cei bătrâni şi cei tineri, fără deosebire de clasă socială. Ea porneşte de jos în sus, de la supus la stăpân, tiran".

Taberele de muncă, unde fiecare vine de bunăvoie, au format şcoala spirituală, unde intelectualul s'a înfrăţit cu muncitorul, târanul, întru aceeaşi intenţie de a construi o lume nouă, un "om nou", unde bunătatea să fie elementul de dragoste între indivizi.

Prezenţa lui Dumnezeu o găsim în toate preocupările, gândurile sau făptuirea lor, la Căpitan. "De la icoană am pornit...."

El o trăieşte, o respiră şi o transmite din tot cugetul său. Atunci când greul îl apasă, invocă cu tărie ajutorul Celui Atotputernic, prin post şi rugăciune. În ultima clipă a vieţii lui, cu streangul de gât, rugăciunea lui implora prezenţa lui Dumnezeu, să nu-l părăsească, să-l asiste, să-i dea tărie, să treacă ceasul ultim, să-i primească ofranda lui şi a camarazilor lui şi să o facă folositoare Neamului lui, pentru care şi-a dăruit această viaţă pământeană. Rugăciunea "Tatăl nostru" abia începută i-a fost sugrumată. Răutatea din sufletul înnegrit al acestui om, pe care voia să-l transforme, care, în schimb, voia să-i taie până şi firile ce-l legau de mântuirea cea de apoi.

Moţa, fidel camarad, încă de la întemeerea Legiunii, îl Insoţeş-

te clipă de clipă, nu numai în acţiunile lor, el se identifică lui şi în trăirea interioară, de-o zguduitoare pildă.

Iată ultimele lui cuvinte de pe frontul din Spania, faţă în faţă cu destinul, adresate părinţilor lui, din care reiese intenţia sa de a se apropia de Dumnezeu, oferindu-i viaţa pământeană.

"Iubiţi părinţi, căutaţi să vedeţi, alături de durerea voastră, toată frumuseţea faptei noastre. Se trăgea cu mitraliera în obrazul lui Hristos.... Pe lângă durerea sufletească nu se poate să nu simţiti şi o mare înălţare sufletească. Fiţi tari pentru suportarea nenorocirii personale, materiale, (căci nenorocire sufletească nu este)".

Explicaţia dată părinţilor asupra gestului lui, depăşeşte gândirea comună, în timp ce încercarea lui de a le insufla mângâierea, făcându-i să descopere "înălţarea sufletească", compensarea nenorocirii de a-şi fi pierdut fiul.

"Şi iertaţi-mi pentru tot zbuciumul pe care vi l-am adus în viaţă. Nu l-am adus decât din dragoste de Dumnezeu şi Neam, din inimă curată".

Atunci când Moţa avea de ales între bucuria părinţilor de a-l şti aproape şi drumul jertfei pentru Dumnezeu şi Neamul său, desigur că le-a cauzat dureri şi multă îngrijorare, conştient însă, că numai aşa va mai putea fi de folos şi lui Dumnezeu şi Neamului său.

"Eu aşa am înţeles datoria vieţii mele, am iubit pe Hristos şi am mers fericit la moarte pentru El... Fac acum ceea ce nu aş putea face în tot restul vieţii mele"..

Alecu Cantacuzino plecat şi el în Spania, alături de Moţa, să lupte împotriva comunismului, prigonitor al lui Dumnezeu, evocă linia creştină a vieţii sale, aşa cum a simţit-o şi a predicat-o în scurta lui trăire.

"Cultivăm această sămânţă creştină sădită pe brazda sufleteas-

că legionară, iar prin educaţie şi deprindere înlesnim creşterea acestui minunat spic creştin şi veghiem asupra roadelor spiritului creştin, produse din seva legionară.

Mistica noastră a răsărit din ţărâna românească simultan şi chiar anterior mişcării fasciste sau naţional-socialiste germane".

Ancorarea doctrinei legionare în creştinism, marcă diferenţa de bază, structurală, între cele două ideologii la modă atunci.

"Pregătirea sufletească creştină poate, singură, să creeze acele legături, acea solidaritate spirituală, o trainică împărtăşire între noi, acel ajutor reciproc, ajutor moral şi social, sentimentele de frăţietate naţională".

Împletirea ideii naţionale pe fondul spiritualităţii creştine, reiese clar din îmbinarea celor două valori, fără de care omul se desprinde de o comunitate vie, creatoare. Biserica şi istoria naţiunii noastre au străbătut, mână în mână, cele mai dramatice momente. Atunci, când hoardele din Răsărit au năvălit peste pământul românesc, plăieşii plecau la luptă cu drapelul marcat de Crucea lui Iisus, iar femeile părăsind casa şi avutul lor, se refugeau în codru, ducând cu ele icoanele sfinte, protectoare ale vieţii lor.

"Noi, tineretul român, continuă Alecu Cantacuzino, exaltăm, mai cu seamă, credinţa noastră creştină şi naţională (iată drumul comun parcurs în decursul veacurilor) virtuţiile de dreptate, de omenie, de nobleţă a sufletului românesc".

Nu se poate trata separat linia creştină de cea naţională, după cum mărturisesc faptele şi zbuciumul existenţei noastre pe aceste plaiuri.

Cele mai cutremurătoare temeiuri creştine ce ni le-a lăsat Corneliu Codreanu, Căpitanul, au fost mărturisirile sale, pline de tremur şi dureri, aşteptând şi acceptând senin, ca un profund creştin, voia lui Dumnezeu.

Singur, în celulă, simţea că drumul său nu mai era lung

Citind mereu cele patru Evanghelii, vedea dealul Căpăţinei, urcuşul greu, se apropie de Cel ce va fi răstignit, urmărindu-i procesul şi se pregăt eşte şi el, încredinţându-şi sufletu-i creştin lui Iisus, simţind că fariseii îl vor crucifica şi pe el.

"Toată ziua stau singur şi vorb esc, pe rând, cu cei ce au murit dintre noi. Totdeauna stau toţi lângă mine, când mă rog, se roagă şi ei".

Din învălmăşeala luptei, prins de mâna Iudei, să-l răpună, presimte destinul şi caută reconfort în viaţa lui Iisus care, suferind ca om, accepta moartea. În Scrierile Sfinte, Evangheliile, îşi găseşte liniştea, împăcarea.

"Şi peste timpul lung, dincolo de 2000 de ani, îl văd pe Domnul nostru Iisus Christos, descris de Evanghelie, ca şi cum ar fi la zece paşi de mine. Îl văd cum a căzut jos şi se roagă : Doamne, fă să treacă paharul acesta de la mine, dacă este cu putinţă.... Îl văd cum l-au prins şi cum Îl duc, legat, spre Ana şi Caiafa.... Îl văd cum Îl bat, cum Îl lovesc în faţă, la interogatorul luat în noaptea aceea, de către farisei şi cărturari, mai marii zilei de atunci".

Căpitanul simte suferinţele lui Iisus, le simte în carnea lui, supus ca El torturii omeneşti.

"Chinuit fiziceşte ca un câine (sunt pline hainele de suferinţă, iată sunt 60 de nopţi de când dorm îmbrăcat, pe scândură şi pe rogojina aceasta. 60 de zile şi 60 de nopţi de când oasele mele sug ca o sugătoare, umezeala care ţâşneşte din pereţi şi din pământ). De 60 de zile nu schimb nici o vorbă cu nimeni. Şi atacat, în acelaşi timp, în fiinţa mea morală, acuzat de trădare, declarat străin, ca nefiind român....arătat ca un duşman al Statului, copleşit de lovituri şi legat cu mâinele la spate, adică, neav ând nici o posibilitate de apărare".

Condiţiile de detenţie îi pregăteau sfârşitul fizic - plămânii fiindu-i prinşi - se voia moartea lui de moarte "naturală".

Căpitanul îşi vede procesul, unde fariseii îmbrăcaţi în purpură de judecători, aduc mărturii mincinoase, să-l condamne.

"Toţi l-au osândit să fie pedepsit cu moartea... o nădejde I se aprinde în suflet. Poate Pilat Îl va găsi nevinovat....

Sunt Paştile. E obiceiul să se elibereze condamnatul la moarte. Pilat se va adresa poporului. Poporul e desigur, cu mine şi va cere eliberarea mea. I-am făcut bine. Am vindecat pe atâtia.

Pilat iese în balcon şi strigă poporului : Pe care voiţi să vi-l slobozesc ? Pe Baraba sau pe Iisus care se numeşte Ch ristos ?

Iisus aude dinăuntru întrebarea. I se pare un veac minutul în care aştepta răspunsul.

Atunci, toţi au strigat : Nu pe El, ci pe Baraba. Şi Baraba este un tâlhar.

Dar ce să fac cu Iisus, ce se cheamă Christos, căci nu-I găsesc nici o vină ?

"Şi totuşi, Tribunalul, fără a avea nici o dovadă, nici cea mai mică dovadă, a răspuns afirmativ la toate întrebările, condamnându-mă la 10 ani de muncă silnică. O mare nedreptate !".

Şi el, Căpitanul, a fost condamnat nevinovat, precum fariseii şi cărturarii evrei L-au condamnat pe Iisus.

Şi el a fost, nu răstignit, ci ucis cu ştreangul legat de gât, apoi un glonte în ceafă, acid de descompunere a trupului şi lespede grea să-i ascundă făptura. Şi el a înviat dar numai în sufletele noastre şi a generaţiilor ce vor mai sălăşlui pe aceste meleaguri româneşti.

"Primească Dumnezeu şi suferinţa mea, spre binele şi înflorirea Neamului nostru", a grăit Căpitanul.

"Să se răstignească ! Să se răstignească !

Dar ce rău a făcut ?

Şi mai vârtos strigau zicând : Să se răstignească !

Ei strigau în gara mare şi cereau de zor, să fie răstignit şi strigătele lor şi a preoţilor celor mai de seamă, au biruit".

Căpitanul consternat la auzul sentinţei care-l condamna la 10 ani de muncă silnică, vede judecătorii lui jubilând, conştienţi că au călcat legea, dar au împlinit şi ei porunca ce pornea de la Palatul Irodiadei , contra arginţilor ce le-a plătit nemernicia.

"Era cam la cesul al şaselea - continuă Căpitanul a citi Evangheliile. Şi s'a făcut întunerec peste tot. Soarele s'a întunecat şi catapeteasma templului s'a rupt în două.

ïar Iisus prins de îndoieli se adresează Tatălui Ceresc : Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, pentru ce m'ai părăsit ?

Şi apoi : Tată, în mâinele Tale încredinţez trupul meu ".

Auzind apelul lui Iisus, din Evanghelii, Căpitanul continuă. "Iar eu, în genunchi, la picioarele acestei cruci, de pe care, din trupul de om a plecat la Dumnezeu, sufletul Fiului Său, mă închin : Tatăl nostru carele eşti în ceriuri..."

În faţa jertfei supreme a Mântuitorului, Căpitanul îşi îndreaptă ruga sa, din adâncului sufletului său creştin : "Adu-Ţi aminte de toţi ai mei. Primeşte-i sub scutul Tău. Iartă-i şi odihneşte-i. Dă-le putere celor vii şi biruinţă asupra celor potrivnici, spre înflorirea României creştine , legionare şi apropierea de Tine, Doamne, al Neamului nostru românesc, întru nădejdea învierii lui, Amin !".

Pilda credinţei lui mărturisită cu atâta tărie, în preajma ultimului drum, păstrează trăinicia doctrinei lui, adânc ancorată în linia creştină : "Că vom învia din morţi în numele lui Hristos şi numai prin Hristos, adică, în afară de credinţa lui Hristos nimeni nu va învia şi nu va fi mântuit".

El nu se revoltă împotriva nedreptăţii căreia i-a căzut victimă,

precum singur se destăinuie : "Când am terminat Evangheliile, am înţeles că stau aici, în închisoare, din voia lui Dumnezeu, că deşi nu am nici o vină, sub latura juridică, El mă pedepseşte pentru păcatele mele şi-mi pune la încercare credinţa mea".

Şi totuşi, cuprins de suferinţă, nedreptate, s'a rupt parcă ceva din sufletul lui, nădejdea, unul din cele trei elemente de bază, care leagă pe creştin de Dumnezeu : credinţa, nădejdea şi dragostea.

Luptând zi de zi - cugetă el, citind cele patru Evanghelii - am simţit că am din nou cele trei fire şi că ele sunt bune : credinţa, nădejdea şi dragostea".

Observăm din ultimul său răvaş, că s'a dăruit total voii lui Dumnezeu, punând astfel temelie creştină idealului său, să străbată timpurile. A readus pe Dumnezeu în sufletele oamenilor, singurul sfetnic dătător de curaj şi speranţă în lupta fără milă cu răutatea ucigătoare. Căpitanul ajunge la concluzia finală a creştinismului nostru : "Cu cât pătrundem mai adânc în citirea scrisorilr (e vorb a de Scriirile Apostolilor) ajungem la concluzia :

1) că nu suntem creştini, că suntem departe de a fi creştini. Cât de departe....

2) că ne creştinăm în formă, dar ne descreştinăm în conţinut".

Pentru a face astfel de afirmaţii în pragul morţii, ne îndreptăţeşte să desprindem fondul lui adânc, izvorît din spiritualitatea creştină.

Dar înainte ca destinul său să-i definească statura lui de mucenic creştin; iată cum definea Căpitanul poziţia Mişcării Legionare faţă de Biserică (nu faţă de ierarhia ei, care nu a servit-o întotdeauna cu fideliatea ce se impune servilor ei).

"Am fost întrebat dacă activitatea noastră de până acum, se află pe linia Bisericii Creştine. Răspund. Facem o mare deose-

bire între linia pe care mergem noi şi linia Bisericii Creştine . Linia Bisericii este cu mii de metri deasupra noastră . Ea atinge perfecţia, sublimul. Noi, prin acţiunea noastră, prin toate faptele şi gândurile noastre, tindem către această linie, ne ridicăm spre ea, atât cât ne permite greutatea păcatelor cărnii şi condamnarea la care am fost sortiţi prin păcatul originar. Rămâne de văzut, cât am putut, prin sforţările noastre pământeşti , a ne înălţa către această linie".

Rămâne la latitudine oricărui legionar a-şi dimensiona gradul de ascensiune spre linia adevăratei Biserici Creştine, care ne contabilizează faptele.

2) Linia naţională. Pornind de la ideea de dragoste, Căpitanul îndemna tânărul român : "să-şi iubească Patria şi Pământul - şi în acest sens - să se ferească de literatura comunistă care este contra lui Dumnezeu, a Familiei, Proprietăţii şi Armatei.

Neamul, defineşte Corneliu Codreanu, cuprinde :

1) Pe toţi Românii aflători în prezent în ţară, (niciodată Căpitanul nu şi-a putut închipui că o bună parte dintre aceşti Români, nu vor mai fi în ţară, ei rămân, pe ori unde soarta i-a împrăştiat componenţa biologică, spirituală a Neamului românesc cât vor mai fi în viaţă, întrând apoi în patrimoniul acestui Neam).

2) Toate sufletele morţilor şi mormintele strămoşilor,

3) pe toţi cei ce se vor naşte Români.

El are :

1) Un patrimoniu fizic, biologic : carnea şi sângele,

2) un patrimoniu naţional : pământul ţării şi bogăţiile lui,

3) un patrimoniu spiritual, care cuprinde :

a) Concepţia lui despre Dumnezeu, lume şi viaţă,

b) onoarea lui c are se conformă concepţiei lui despre

Dumnezeu.

c) cultura lui, rodul vieţii, produs al gândirii şi artei lui, care este expresia geniului naţional.

Dintre toate aceste trei, cel mai important este cel spiritual, el are pecetea spiritualităţii".

Naţiunea, în concepţia Căpitanuuli, se asemueşte "unui pom, ale cărui rădăcini sunt înfipte în pământul ţării, de unde-şi trage harna şi viaţa". Pământul deci, este baza de existenţă a naţiei.

Acest pământ, acest teritoriu face parte din "legile de bază făcute de Dumnezeu, care orânduiesc viaţa popoarelor. Acest teritoriu nu poate fi încălcat, nici de o invazie exterioară, nici de una interioară".

În momentul când Corneliu Codreanu a enunţat această lege, ţara noastră îndura o invazie ineterioară, de nuanţă comunistă, prin alogeni, introduşi prin trădare, pe pământul ţării şi care acum, îi amenţau atât fiinţa biologică, cât şi cea spirituală.

Nu era el oare, în poziţia de legitimă apărare, atunci când s'a opus, din toată puterea lui, acestei înstrăinări a patrimoniului naţional şi a existenţei noastre ca neam ?

Iată linia naţională, chezăşie a vieţii lui până a şi-o oferi, conştient că numai prin jertfa supremă va mai putea alarma, avertiza Neamul lui, că i se pregăteşte bolşevizarea, pieirea.

Pe acea vreme, conducătorii muncitorilor, agitaţi din afară, se numeau : Ghelerter, Gheler, Spiegler, Schreiber, iar la Bucureşti: Pauker, Ilie Moscovici, care urma, în caz de victorie a comunismului, să devină Preşedintele Republicei Române Comuniste.

Pe linia ascendentă : Magda Wolf, Ana Pauker, Burăh Tescovici, Lotar Wurzelbaum (Rădăceanu), Luca Laszlo, Liuba Chişinevschi, Nicolski, Zeller, Dulgheru, Coller....

Toate aceste făpturi erau străine de soarta Neamului nostru, a-

tunci când au tentat să inoculeze poporului român virusul de moarte, comunismul, care şi-a dovedit, şapte ani mai târziu, nefasta-i înfăţişare.

Evocând elita naţională, aceea chemată să împlinească misiunea destinată de Dumnezeu Neamurilor, acest destin istoric, Căpitanul reţine principiul elitei, după : "capacitate şi valoare morală", în contrast cu acel al eridităţii, care transmite atât calităţile, cât şi defectele înaintaşilor şi care viciază scopul urmărit.

O elită iese din confruntarea ei cu realităţile, în luptă permanentă, pentru triumful valorilor esenţiale.

Nu există elită ereditară. Elita nouă succede celei vechi, pe baza aceluiaşi principiu de luptă, dând prioritate valorilor morale.

"O elită, susţine Căpitanul, se întemeiază pe :

a) Curăţenia sufletească,

b) capacitatea de muncă şi creaţie,

c) vitejie,

d) viaţă aspră şi războire permanentă cu greutăţile aşezate în calea Neamului,

e) sărăcie sau renunţarea voluntară de a acumula averi,

f) credinţa în Dumnezeu".

Toate aceste calităţi nu pot fi câştigate nici prin ereditate, mai puţin prin elecţie. Ele sunt consacrate acolo, unde prezenţa lor este evidentă.

Iată acum, cum defineşte Ionel Moţa, din tranşeele spaniole, datoria românului, atunci când un pericol, chiar îndepărtat, ameninţă existenţa noastră ca Neam :

"Datorinţa noastră către Dumnezeu, în a cărui faţă se trăgea cu mitraliera şi datorinţa noastră către Neamul nostru, a cărui soartă atârnă de lupta hotărâtoare, care se desfăşoară azi în

Spania".

Dacă din acea încleştare, pe viaţă şi pe moarte, comuniştii, ajutaţi de forţe internaţionale atee, ieşeau învingători, Franţa lui Léon Blum, deja coaptă pentru socialism de culoare roză, cine oare ar fi garantat că Europa n'ar fi schimbat de culoare, într'un roşu purpuriu, de astă dată, din Apus spre Răsărit ?

Moţa şi camarazii lui au intuit pericolul şi au plecat să zguduie, prin jertfa lor, poporul român anesteziat de către o stăpânire străină de soarta lui, să dea un avertisment lumii creştine, că acolo se hărăzeşte destinul divinei credinţe.

Profeţia lui Moţa reiese din rândurile dramatice adresate părinţilor săi. "Biruinţa morală pe care noi o vom câştiga în Spania, cu orice jertfe, va fi mai mare pentru lupta naţională, decât tot ceea ce am mai putea face, în tot restul vieţii noastre, ba şi dincolo de ea... Acesta este adevărul".

Şi mai precizează : "Nu este adevărat că rămas în viaţă aşi fi putut face mai mult (referitor la angajamentul său pe frontul din Spania), fac azi ce n'aşi fi putut face în tot restul vieţii mele". Nu numărul de ani cântăresc greu în balanţă unei vieţi de om, ci intensitatea trăirei lor.

"Comunismul - aminteşte Moţa - este acea fiară roşie din Apocalips, care se ridică pentru a izgoni pe Hristos din lume. Dar iată că ţările unde comunismul a biruit, Biserica a fost doborâtă. Nu pentru veşnicie, dar totuşi a fost doborâtă pentru veacul de azi".

Moţa a presimţit până şi durata stăpânirii lui anti-Christ, asupra a peste jumătate din Europa. Dar a mai profeţit şi crimele de la Piteşti, Gherla, Aiud, canalul Dunăre-Marea Neagră.... precum şi sălbăticiunea lor asupra Mişcării Legionare, singura care s'a opus, cu jertfe zguduitoare, acestui monstru apocaliptic.

Comunismul, creaţie alogenă, n'a uitat această împotrivire a lui Corneliu Codreanu şi mica sa oaste, care i-a întârziat intinderea peste bătrâna Europă, cu mai mult de zece ani de zile.

Codreanu şi miile lui de camarazi au fost asasinaţi, dar Căpitanul lor înainte de a i se lega, mişeleşte, ştreangul de gât, a lăsat un testament generaţiilor supravieţuitoare, pe care le aşteaptă : "fie un mare viitor, fie un mare blestem", atât de cutremurător sună vocea lui.

Prin cercurile obişnuite cu intriga şi desinformarea, circula şi ofensa că Ionel Moţa a fost trimis de Căpitan în Spania, să se debaraseze de el. Iată răspunsul lui Moţa înainte de a fi răpus de aceeaşi mână necurată, pentru a-i minimiza jertfa : "Trebuie să adaug că eu n'am fost trimis de nimeni în Spania, eu singur am avut, cel dintâi, gândul şi dorinţa de a lua parte la aceste lupte".

De reţinut faptul că ei au plecat să înmâneze o sabie de onoare generalului Moscardo, al cărui fiu a fost împuşcat la Toledo asediat, când tatăl său a auzit, la telefon, sunetul gloanţelor care au frânt viaţa tânărului său fecior, refuzând să-şi trădeze camarazii din şcoala militară, încercuiţi de oştile bolşevice.

Ei au plecat cu consemnul dat de Căpitan, să participe la luptă, nu mai mult de o lună. "Corneliu ne-a ţărmurit termenul, - grăieşte Moţa - fiind vorba de un semn de unire creştină a inimilor a două neamuri, cu ocazia participării la lupte, timp de o lună, numai. Şi cum ştie, câte veacuri de ispăşire în robie şi chin, vor trebui să treacă peste vieţile nenorociţilor urmaşi".

Anii se înşiră mereu sub aceeaşi mantie neagră a comunismului, deghizat în "democraţie originală" o fiară cu "faţă umană" şi cu îndeletnicirea nelegiuirei în priviri şi fapte. Până când oare ?

Iată şi ultima scrisoare a lui Moţa adresată Căpitanului, de pe

frontul din Spania : "Sunt fericit şi mor bucuros, că am avut putinţa de a simţi chemarea ta, de a te înţelege şi a te servi, căci tu eşti Căpitanul" !.

Gândind la ţara aceasta, România, pentru care s'a dus să moară, departe de hotarele ei, preîntâmpinând pericolul ce o pândea, în ultimul apel se adresează Căpitanului, prin cuvintele rămase ca o chemare de dincolo : "Să faci, măi Corneliu, din Ţara noastră, o ţară frumoasă ca un soare şi puternică şi ascultătoare de Dumnezeu".

Ultima clipă a vieţii sale o închină Moţa, Neamului său, ca un puternic ecou peste vremi. "Nici o putere, nici o dragoste, nu este deasupra Neamului , nu se poate împlini decât în Neamul său. Cei care lucrează acum, la dărâmarea creştinismului în Spania, nu se mulţumesc cu nenorocirea acestei ţări, ci vor ataca mâine aşezarea creştinească a tuturor ţărilor şi a României nostre. Neamul nostru nu poate trăi fără credinţa noastră creştină".

Profetice au fost gândurile, cuvintele lui Moţa, privind azi, după 58 de ani de la jertfa lui. În ce stare de rătăcire şi dezorientare a ajuns acest popor, încolţit de îndoială şi resemnare, dupăce monştrii i-au gonit, până şi pe Dumnezeu din inimile lui.

"Să fim conştienţi, că numai întorcându-ne la legile creştine, vom mai dobândi dreptul de a mai fi noi înşine, urmaşi demni ai glorioşilor noştri înaintaşi, poate chiar mai mult, chezăşia supravieţuirei noastre ca Neam".

Moţa, prin pilda vieţii lui, cu aureola de martir, rămâne mereu prezent în preocupările şi acţiunile noastre. Astfel, în articolul său din ziarul "Libertatea", întitulat "Prezent", citim, cu pioasă aducere aminte : "Cel plecat şi chemat acum la apel (evocând apelul morţilor noştri), nu este cu adevărat plecat dintre cei ră-

maşi în viaţă, ci el este prezent, este viu în sufletele tuturor. Răspund şi eu, prin această dragă gazetă (Libertatea) celor care m'au iubit şi care se îndurerează de plecarea mea trupească dintre ei : Prezent ! Sunt cu voi, sufletul meu nu v'a părăsit".

Cutremurătoare aceste cuvinte de rămas bun, al unui camarad dintre cei mai buni ai marei noastre familii, legat sufleteşte, până dincolo de moarte, de cei rămaşi să continuie drumul, semănat de atâţia morţi, în serviciul Neamului lor.

Moţa a murit, ucis de şrapnelele roşii, iar după el zeci de mii, ai lui camarazi, s'au stins în chinuri, de mâna aceleaşi fiare setoasă de sânge. Moţa a deschis calea, singura pe care destinul ne-a hărăzit-o, aşa cum a fost rezervată întregului Neam românesc.

Pe această linie naţională deschisă de Căpitan şi Moţa vom găsi cete multe, camarazi de ai lor.

Alecu Cantacuzino ucis şi el de aceeaşi mişelnică uneltire, ne transmite mesajul lui, justificând violenţa noastră, pe care duşmanii o consideră ca o deficienţă a atitudinei noastre.

"Admitem violenţa - susţine el - care este un păcat necesar, răsturnător de nedreptăţi.

Dacă s'ar fi făcut educaţia violenţei strămoşilor noştri, asupriţi de Unguri şi celor asupriţi de Ruşi şi celor asupriţi de Turci şi Levantini, ne-am fi răsculat mai curând din viaţa vegetativă a unei colectivităţi disprețuite şi iobăgite, ne-am fi ridicat pe treapta naţiunilor creatoare, încă de pe timpul lui Napoleon I care încuraja constituirea de state naţionale.

Binecuvântate şi creatoare de datini să fie violenţele singuratice şi falnice, ale lui Horia, Cloşca şi Crişan, ale lui Tudor Vladimirescu şi Avram Iancu".

Alecu Cantacuzino s'a ridicat cu furie împotriva zicalei, transmisă din gură în gură, din generaţie în generaţie : "Capul ce

se pleacă, paloşul nu-l taie, omiţând esenţialul, dar cu umilinţă lanţul l'încovoaie".

În faţa puhoiului năvălitor resemnarea, adeseori, a pus stăpânire pe voinţa românului şi această fatală mentalitate o combate el în acest mesaj.

"Istoria care a fost sorocită neamului nostru este încărcată de atâtea vremi viforoase iar sufletul românesc este brăzdat de atâtea răni, încât s'a obişnuit să primească, în adâncul lui, orice nouă amărăciune cu o atavică resemnare".

Alecu se transformă în acuzator pentru a trezi în generaţia lui mândria de a fi român, pe care să şi-o apere cu încăpăţinarea cavalerească, proprie vârstei neintinată de ademenirile vieţii.

"Din vremuri de demult, sub puhoiul străin, sub puhoiul unei stăpâniri venetice, românul a încovoiat spinarea şi şi-a înghiţit durerea sub lovituri, şi-a pierdut mândria de a fi român".

Din poziţia de procuror el se transformă în aceea de educator al tineretului, încercând să-i răscoale în suflet virtuţi adormite de atâtea urgii străine, venetice.

"Sunt germeni de moliciune, care s'au încuibat în nervii acestui Neam, sunt fermenţii care descompun voinţa lui şi infiltrează slăbiciunea în sângele românesc".

Cu câtă violenţă denunţă Cantacuzino această stare amorfă care duce, în mod firesc, la supunere, paralizând orice efort, orice reacţie demnă de făptura umană. Această stare de umilire faţă cu agresiunea permanentă l-a transformat în românul de azi, manevrat, manipulat de orice venetic care-i suge vlaga până la îndobitocire, acceptând totul, asociindu-se chiar propriului lui călău, să-l înhame din nou la jug. Suferinţele pare că au copleşit vitalitatea Neamului nostru. Rareori se mai aprinde câte o luminiţă călăuzitoare. S'a uitat şi Teregova cu Pietrele Albe, unde a curs atâta sânge românesc sub gloanţe bolşevice. Luptă-

torii neînfricaţi : Spiru Blănaru, comandor Domăşneanu, colonelul Uţă, avocatul Ionescu, familiile Smultea, Făgăraş, Arnăuţoiu, echipa lui Ion Gavrilă, Mare Sabin, Dobrogea, Apusenii cu echipa lui Gligor Cantemir, dr. în economie Ion Cengher, ucis ca un câine. Ş'apoi, cei 13, în frunte cu Ică Tănase, dr. Ion Gîlea, Ion Samoilă, Mircea Popovici, paraşutaţi să împărtăşească soarta unui popor în lanţuri, îndurând moarte de martiri şi atâţia mucenici semănaţi pe tot întinsul ţării, cei morţi în închisori, aruncaţi în gropi comune sau ucisi pe văgăuni de munţi, să ne sfinţească acest sfânt pământ cu trupurile lor, fără nume şi fără o cruce la căpătâi.

Iată, acum, cum vede Cantacuzino "Românul de mâine" : "De vrem să fim înfvingători, să ne învingem mai întâi firea noastră de astăzi, atât de greu apăsată de seculare amintiri de robi şi servilism. Românul mai păstrează în adâncurile lui, valenţele româneşti acoperite de multe apucături şi cusururi străine. Aceste valenţe nu aşteaptă decât un climat românesc pentru a germina.

Românul de mâine va avea să se lepede de următoarele moravuri : îngăduinţa, şmecheria, incorectitudinea, repulsiunea pentru sforţare, pasivitatea în reacţiuni, resemnarea, dorinţa de câştiguri lesnicioase şi repezi, dorul de o viaţă cinstită. Păziţi-vă de lepra trădării. Cei mai vrednici eroi ai Neamului nostru au murit trădaţi".

Privind starea de azi, după atâta teroare şi asasinate, plaga trădării sub forma delaţiunei, s'a întins ca o pecingine pe tot trupul românesc, lăsându-i, pentru vreme îndelungată, răni adânci deschise, purulente.

"Trădat a murit Mihai Viteazul, Horia, Cloşca şi Crişan, trădat a murit Tudor Vladimirescu. Oamenii aceştia care dând totul pentru naţia lor, s'au văzut opriţi în înfăptuirea marelui vis

românesc, vânduţi şi îmbrânciţi la moarte de Români".

Exemple pe scară naţională, ne-au împins astăzi la starea de letargică adormire. Pe câtă vreme încă ?

"În vremile noastre trădarea a devenit o industrie rentabilă. Se creează pepiniere de trădători".

De remarcat faptul că Alecu Cantacuzino a denunţat aceste năravuri, în anul 1937. Dacă ar învia azi, profeţia lui i-ar depăşi imaginaţia, nu şi-ar mai recunoaşte naţia pentru care s'a jertfit.

Generaţia de azi îşi acuză părinţii - şi pe bună drepate - de-a fi adus ţara într'o stare de gangrenă îngrijorătoare.

Intuind parcă această pornire de îmbogăţire rapidă, de unde s'a izgonit orice morală şi scrupule, Alecu Cantacuzino denunţă această îndeletnicire : " Românul de mâine va trebui să piardă simţul respectabilităţii, legat de bogăţia individuală. Respectat va fi nu cel bogat, ci cel folositor Neamului său. George Sorel, autor francez, scria înainte de războiu (cel sin 1914-1918) : "Frica de sărăcie care stăpâneşte clasele cultivate este cea mai grea din bolile morale, de care suferă civilizaţia contemporană".

"Să nu credeţi că pulsaţiile generoase ale inimii tineretului acestuia, nu vor fi cândva auzite cu evlavie de urmaşii noştri".

Tineretul acesta de care vorbeşte A.Cantacuzino, a înscris cele mai cutremurătoare pagini din istoria de rezistenţă a Neamului nostru. Puţini dintre ei, punând rană lângă rană, mai fac azi umbră pământului românesc, iar cei mulţi, mormânt lângă mormânt, gropi comune necunoscute de nimeni, îşi dorm somnul de veci, chemând de dincolo, tineretul de azi să nu-şi uite şi mai dramatic, să nu-şi părăsească această scumpă ţară, lăsându-o străinilor, înainte de a nu fi dat totul pentru a-i salva fiinţa.

Să nu se uite iarăşi, că tributul de jertfe a fost consimţit din plin, de tineri în puterea vârstei care n'au împlinit încă 40 de ani,

de tineri ieşiţi din "Mănunchi" şi "Frăţii de Cruce", vârsta adolescenţei, cei mai numeroşi. Căpitanul însuşi, a fost răpus la numai 39 de ani, lipsind ţara, toţi aceşti martiri, de oastea care i-ar fi putut apăra fiinţa.

Mai departe, Cantacuzino conclude : "Fiţi siguri că ei (urmaşii noştrii) se vor apleca cu smerenie asupra mormintelor luptătorilor noştri naţionalişti şi vor lua de acolo lecţiile care îi va duce la izbândă".

Generaţia de azi va sesiza ea oare simbolul atâtor morminte, semănate pe tot întinsul românesc sau va urma cursul părinţilor care au acceptat să lâncezească într'un climat de iobag ?

Ideea care ghidează spiritele, la sfârşit de secol, tinde spre o conducere mondială. Alecu Cantacuzino preocupat încă din acea vreme de acest proiect, azi bine conturat, lansa un avertisment : "Internaţionaliştii şi comuniştii vorbesc de un neam europeean, o patrie universală. Da ! Fraternitate, bună înţelegere, bună învoire, generozitate umană, însă nu stârpirea raselor, nici nimicirea credinţelor şi moravurilor naţionale. Elementul românesc a dăinuit în lume, fiindcă a rămas naţional, legat de datinile strămoşilor şi următor al legilor tainice ale firii româneşti".

După cel de al doilea războiu mondial s'a declanşat o campanie furibundă împotriva ideii de naţie, cu expresia ei activă, cât se poate de logică, naţionalismul, considerat ca un element nociv, de pomotorii atei, ca pătruns de ură şi xenofobie care împiedecă orice convieţuire paşnică între popoare. A-şi iubi patria, pământul, a fi ataşat tradiţiei, istoriei, legătura intimă între faptele de glorie ale străbunilor, continuitatea valorilor câştigate cu uriaşe sacrificii, înseamnă a urî pe cei de o altă naţie, a împiedeca apropierea pe coordonate universale, unde fiecare naţie îşi aduce aportul ei, din ceea ce are mai valoros la progre-

sul omenirii ?

Scopul acestei denigrări sistematice şi permanente, pe scară mondială, este cu totul altceva. A suprima frontierele geografice - pentru început - apoi federalizarea, unde suveranităţile naţionale vor fi sacrificate ca "depăşite" de evoluţia vremii.

Să luăm un exemplu, Franţa. Istoria ei datează de milenii, ea nu poate fi redusă la "Drepturile omului", după cum Revoluţia Franceză a încercat să-i înguste dimensiunea. Ea a câştigat, în decursul veacurilor, o identitate, o limbă, o patrie pe care a apărat-o cu atâta sânge - numai în cele două ultime războaie mondiale proporţia este covârşitoare - vărsat pe acest pământ până a-i sanctifica teritoriul, formând, de vreme îndepărtată, acea comunitate de trăire, unde componenţii ei şi-au înfipt adânc rădăcinile, peste o viaţă de om, unde morţii, viii şi viitoarele vlăstare întruchipează, în eternitate, patrimoniul naţional, inelienabil şi indescriptibil, sub orice formă de agresivă federalizare sau un tot alt concept, unde suveranitatea naţională să fie sacrificată.

Această tendinţă de abrogare a naţiunilor, cu modul lor de manifestare, naţionalismul, câştigă din ce în ce mai mulţi aderenţi, fie dintr'un idealism naiv, fie din interese materiale. În spatele acestei avangarde a materialismului dialectic, o forţă subterană pregăteşte pieirea naţiunilor şi substituirea lor unei conduceri centrale, guvernul celor cinci continente.

Mişcarea Legionară, prin însăşi natura ei, adânc pătrunsă în istoria ţării noastre, se găseşte pe banca de acuzare, de "propagatoare" de ură împotriva a tot ce nu este român.

Corneliu Codreanu ca om politic responsabil, a definit, cum nu se poate mai clar, programul său, în ceea ce privea relaţiile noastre cu lumea exterioară, răspunzând cu determinare, la aceas-

tă nedreaptă acuzare, într'o convorbire cu camarazii săi, în tabăra de muncă de la Carmen Sylva, după cum o mărturiseşte Toader Ioraş, Comandant-ajutor legionar, în manuscrisul său ce va apărea în curând, sub forma unui capitol întitulat : "Frontiere spirituale".

" Vedeţi, încă suntem la început - declară Căpitanul -. Abia am spart ghiaţa neîncredeii, abia ne-am smuls din resemnare, dar când această viaţă nouă se va întinde pe întreaga ţară, atunci am învins.. Atunci avem - numai aşa este firesc - biruinţa în duh. Marele proces al primenirii sufleteşti fiind câştigat, celălalt, de secundară importanţă, procesul politic, va veni de la sine, neforţat, ca ceva ce este dependent de spirit. Şi vom învinge aici, pentru că am pornit de la prima cauză, sufletul, pe care-l voim înnoit.

Gândiţi-vă la ţara noastră în care munca şi dragostea vor fi creştineşte răsplătite. Atunci, ţara noastră, căreia Dumnezeu i-a dat atâta pâine, atâtea fructe, atâtea frumuseţi, va întinde o mână sinceră ţărilor din jur şi le va chema, ca împreună, în frăţească şi creştinească iubire, să-L laude pe Dumnezeu, făcându-i voia.

Noi vom începe cu copiii.

De pe malul mării noastre pe care natura a înregistrat-o cu cel mai binefăcător soare, de pe crestele munţilor noştri împăduriţi, vom invita copiii ţărilor care nu au mare ca a noastră. Îi vom chema în casa noastră, sub cerul nostru şi le vom da din pâinea noastră, din laptele şi fructele noastre, ce stau munte la noi.

Soarele ţării noastre îi va întări, le va împlini sănătatea şi chipul de om. Aceşti copii când se vor întoarce la vetrele lor, vor spune fraţilor şi părinţilor ce-au văzut la noi, ce-au simţit pe pământul nostru şi mai ales, ce căldură sinceră au găsit în inima de român.

Aceşti copii care şi-au dezvoltat florile bucuriei în soarele şi în

valurile apelor noastre, odată întorşi la vetre, nu vor mai crede neadevărurile şi calomniile debitate de duşmani la adresa poporului nostru. Nu ! Din contră, ne vor apăra ei, căci bucuria şi copilăria nu pot minţi. Binele pe care l-am făcut acestor copii va rodi şi se va întoarce înmiit în sprijinul României noastre.

Razele de soare, apa mării, fructele ţării noastre şi ospitalitatea românească, oferite copiilor care vor fi mâine bărbaţi cu răspundere, vor face mai mult decât toţi ataşaţii noştri de presă. Aceste neînsemnate daruri vor lăsa în umbră pe toţi miniştrii noştri de prpagandă. Aceşti copii vor avea cuvânt mai greu decât cel mai strălucit discurs al unui ministru de Externe".

Iată orientarea şi baza doctrinei legionare, aşezată pe mormane de vieţi tinere, pe care nici o conspiraţie internaţională nu o va putea scoate din istoria noastră.

Las cititorului libertatea de-a interpreta după conştiinţa lui, luarea de poziţie a fondatorului Mişcării Legionare, privind fondul profund al naţionalismului nostru, de nuanţă umană, creştină, care nu va împieta sub nici unul din drepturile celorlalte naţiuni.

Nae Ionescu, unul dintre cei mai iluştri reprezentanţi ai generaţiei noastre, afirmă cu tărie : "Dumnezeu a dăruit neamurilor numai posibilitaea de a vieţui, nu şi dreptul. Dreptul de a trăi trebuie meritat prin vrednicia noastră. Să privim şi să pricepem deci, legile creşterii naţiunii româneşti.

Tineretul român va descoperi în zarea sa trei ţeluri pe care le va sluji :

1) Destinul românesc,
2) măreţia naţiei,
3) Înnobilirea Neamului.

Nu ne vom gândi numai la interesele noastre actuale. Trebuie să ne gândim la legile desfăşurării existenţei româneşti, la desti-

nul veşniciei noastre. Ni se cere să păstrăm suflet eşte trei făclii împreunate, strâns îngemănate, necontenit aprinse, care să mistuie orice altă poftă lăuntrică.

a) Spiritul creştin,
b) spiritul naţional şi
c) spiritul eroic revoluţionar.

Acestea compuse laolaltă fac un tot spiritual indisolubil, anume : spiritul legionar.

Subliniez că simţirea şi gândirea noastră legionară se deosebesc fundamental de teoria naţional-socialistă şi de cea fascistă, prin spiritul nostru creştin, spiritul nostru naţionalist".

Când ne dumerim că acest titan al gândirii româneşti legionare este sărbătorit cu fast de către "opoziţia" democrată, uitând poate, că străbunii lor din partidele "istorice" l-au asasinat prin otravă, la o vârstă când mai putea da Neamului nostru, lustrul universal.

De ce oare Nae Ionescu, precum şi ceilalţi intelectuali de rasă, legionari ca : Petre Ţuţea, Mircea Eliade, Cioran, Blaga, Băncilă, Noica.... sunt puşi azi în fruntea culturii româneşti, dar nu ca legionari ai lui Codreanu, ai căror nume, ca atare, a fost abolit după moarte, nu numai de guvernul comunist, dar, în special de opoziţia zisă şi naţională, după decembrie 1989 ?

Aceşti oameni de cultură, de talie universală, au fost recuperaţi, dar nu ca aparţinând generaţiei legionare ci ca produs al "democraţiei" model balcanic, aplicat la noi, pentru că cei din a doua zonă de valori, aciuiaţi în partidele "istorice", nu erau reprezentativi.

Iată adevăraţii precursori ai ideii de naţiune, idee contestată azi de către cei ce preconizează contopirea neamurilor într'un amalgam de rase şi popoare, unde naţiunile dispar, înlocuite cu o populaţie mondială, confuză şi amorfă, uşor supusă prin tehni-

nica avansată de represiune, în virtutea "Drepturilor omului", prima noţiune a noii ordini mondiale.

Naţiunile sunt integrităţi biologice. Ele pot trăi în armonie atunci când respectul reciproc este predominant.

În ce măsură o atitudine naţională ar leza interesele celorlalte naţiuni ?

Un singur caz tipic, de guvern aşezat în fruntea unui conglomerat de popoare - am putea risca afirmaţia, de naţiuni - unde interesele unei singure naţiuni, cea slavă, lezează flagrant, interesele minorităţilor conlocuitoare, este guvernul rus, care nu respectă interesele naţiunilor numeric inferioare şi unde spiritul de cuceriri trădează un naţionalism, în adevăr, xenofob, şovin, impus cu forţa celorlalte naţiuni, devenit realmente un pericol permanent. Ce va fi oare atunci, când toate naţiunile pământului vor fi înţesate sub o singură comandăă de interese particulare ?

În decursul istoriei Rusia a subjugat, cu încetul, multe naţiuni, până a constitui un imperiu, unde nivelul de viaţă, respectul faţă de om, nu numai că n'a fost respectat ci a fost transformat în raportul de la stăpân la iobag, aşa cum definea Lenin prin faimoasa sa doctrină : "noi şi ei", adică, "cei ce conduc şi cei conduşi", unde distanţa între aceste două categorii era separată de o prăpastie.

Acest conglomerat menţinut prin teroare, frică permanentă şi asasinate, nu este decât un "eşantion reuşit, de ceea ce va fi mâine un guvern central mondial, unde puterea de creaţie a individului va fi sechestrată, din moment ce libertatea, climatul indispensabil creaţiei, va fi subordonată unei ideologii unice, obligatoriu consimţită.

"Naţionalismul nostru - precizează Nae Ionescu - nu este numai iubire de ţară, iubire de pământ românesc, este o împărtă-

şanie a existenţei veşnice, sortită Neamului nostru.

Iată marea diferenţă care desparte naţionalismul materialist, economic de naţionalismul spiritualist creştin".

De reţinut faptul că naţionalismul sovietic, foloseşte denumirea de comunism internaţional, sub masca căruia se ascund tndinţele de acaparare a altor teritorii, bazat pe o luptă fără morală, fără milă şi fără Dumnezeu, pentru a-şi mări imperiul, testament primit de la ţarul Petru cel Mare.

Atât în raporturile între naţiuni cât şi acelea între oameni, legea dumnezeiască este dragostea.

"Acolo unde există dragoste nu se pot ivi conflicte, cuceriri, încălcări peste alte naţiuni. Fiinţa spirituală a unei naţiuni începe cu conştiinţa adevăratei sale meniri, ea se completează prin vrednicia sa, dar nu se desăvârşeşte decât prin dragoste.

Naţionalismul pătruns de ideea de dragoste, nu poate împila naţionalismul altor popoare, dacă poartă insigna aceleiaşi dumnezeeşti porunci :Iubiţi-vă între voi, cum eu v'am iubit pe voi", conclude Nae Ionescu.

Linia socială

Se vorbeşte în permanenţă de "drepturile omului". Cine poate însă determina, chiar cu aproximaţie, unde încetează drepturile unuia şi de unde încep drepturile celuilalt ? Nimeni nu a găsit soluţia practică, ca să împiedice intruziunea unuia în drepturile celuilalt şi astfel a evita să se lase un spţiu liber anarhiei. Căpitanul stabileşte "trei entităţi", cu drepturile lor, care mărginesc sferele fiecăreia :

"1) individ,

2) colectivitate naţională actuală şi

3) Naţiunea, acea entitate istorică, cu trecut şi viitor.

1) Individul crede că poate împieta, fără restricţii, asupra drep-

turilor celor două entităţi, după anumite sisteme politice la modă care nu recunosc decât drepturile individului (omului), lăsându-i acestuia latitudinea să decidă, după bunul său plac, până unde se poate întinde.

2) Acelaşi criteriu s'ar putea aplica şi unei colectivităţi naţionale, care ar sacrifica viitorul sau drepturile naţiunii, intereselor ei prezente. Cum ar fi exploatarea anarhică, fără normă, a bogăţiilor solului şi subsolului, sacrificând astfel viitorul generaţiilor următoare : copiii, nepoţii şi strănepoţii noştri. Această exploatare necugetată pericliteză viitorul naţiei.

Exemplul dramatic ni-l oferă tăierea pădurilor fără a se ocupa de reîmpădurire, de către forţe străine inetresului naţional, care a antrenat o dereglare a procesului hidrometric. Aşa, ploile au spălat pământul, ne mai fiind reţinut de rădăcinele copacilor, lăsând în urmă stânci pleşuve, unde nu se mai agaţă nici o plantă, nici un arbust.

Secătuirea zăcămintelor de petrol sau alte minereuri, de către aceeaşi hrăpăreaţă exploatare străină, sărăcind ţara, devenită tributară importului de energie esenţială industriei şi implicit al nivelului de viaţă .al poporului.

3) Naţiunea cu drepturile ei care va asigura buna stare, atât a prezentului, cât şi a viitorului.

Iată raportul de subordonare. Individul cu drepturile lui - drepturile omului - este subordonat colectivităţii naţionale, iar aceasta naţiunii. Numai în acest fel se poate stabili o armonie, evitând arbitrarul.

Desigur, că pentru unele tendinţe internaţionale, totul este redus la drepturile omului, acest individ vulnerabil, egoist şi avid. Naţiunile sub presiuni ostentative, sunt agresate în fiinţa lor până la dispariţie într'o magmă fără identitate, fără frontiere,

mai uşor de dominat şi exploatat.

Iată deci, că prin aceste trei entităţi, cultivate cu fervoare, geniul naţional întră, ca o participare românească la valorile universale. Universalitatea poartă pecetea neamului care a zămislit-o.

Pentru reuşita unei acţiuni care implică armonie în decursul desfăşurării ei, pentru a evita orice conflicte sociale, anumite reguli se impun cu multă rigoare.

Unitatea este elementul primordial care condiţionează rezultatul escontat. Unitatea de vederi, de strategie, de spirit. Unitatea concepută de Corneliu Codreanu se asigură prin : camaraderie, disciplină şi încrederea în şefi.

a) Camaraderia, acea "forţă a sufletului care uneşte într'o sfântă frăţie, pe toţi luptătorii".

b) Disciplina, acea forţă exterioară care armonizează toate voinţele, în vederea realizării aceluiaşi scop. Disciplina asigură unitatea, ea nu înjoseşte pentru că ea te face biruitor. Şi dacă biruinţele se câştigă prin jertfe, disciplina este cea mai mică jertfă pe care omul poate să o facă pentru victoria Neamului său. Nu există biruinţă fără unitate şi nu există unitate fără disciplină".

c) Încrederea în şefi. Aici intervin calităţile indispensabile noţiunii de şef, din care va decurge încrederea :

Un şef "trebuie să fie înţelept, blând şi să iubească oamenii de sub comanda lui. Voios, nu amărît, întunecos sau nervos. El va fi drept chiar cu duşmanul. Va lupta, îl va învinge dar pe căile dreptăţii, a moralei, nu prin laşitate. Curajos, el înfruntă primejdia, pentru a salva pe cel în nevoie. Împarte durerile şi bucuriile cu camarazii lui. Nu vorbeşte de rău şi nu permite să i se vorbească de rău de alţii. Păstrează armonia. Orice calitate ar avea dacă în unitatea lui este ceartă, dezbinare, neînţelegere,

trebuie înlocuit. E cuviincios cu toată lumea, cumpătat în toate şi om de cuvânt. Nu se lasă ademenit".

Corolarul tuturor acestor calităţi rămâne dragostea. Autoritatea unui şef se răsfrânge peste atâtea suflete, cât poate cup rinde puterea lui de dragoste.

Principiul autorităţii şi principiul libertăţii. Atunci când autoritatea se extinde în detrimentul libertăţii sau învers, se ajunge la conflict. "Pe deoparte linia de tiranie : impilare, nedreptate, pe de altă parte, linia de răzvrătire şi permanent conflict. Mişcarea Legionară nu se ghidează nici de principiul autorităţii, nici de cel al libertăţii - o defineşte fără echivoc, Corneliu Codreanu. Ea îşi are temelia în principiul dragostei. Dragostea este împăcarea între cele două principii. Ea nu poate aduce nici tiranie, nici împilare, nici nedreptate, nici răzvrătire sângeroasă, nici război socială".

Dacă omul de bună credinţă ar observa mai îndeaproape aceste principii şi mai ales, aplicarea lor în decursul atâtor frământări, ar elimina cu desăvârşire termenul de intenţii dictatoriale, atribuite cu atâta abilitate Mişcării Legionare, de către toţi acei ce voiau să o distrugă. Aceste principii trăite, exclud atât dictatura cât şi anarhia, lupta de clasă, care sunt apanajul sistemului comunist cu anexele lui, unde omul este tratat ca un animal de tracţiune.

În sinceritatea sufletului său Căpitanul mărturiseşte că Mişcarea Legionară nu este nici dictatură, nici democraţie. "Ea are la bază o formă nouă de conducere. Cred că ea are la bază o stare de spirit, acea stare de înaltă conştiinţă naţională. O stare de lumină interioară. O stare de unanimă iluminaţie întâlnită numai în marele experienţe religioase. O stare de ecumenicitate naţională.

Un ideal greu de atins şi numai după ce educaţia omului va fi

desăvârşită. Legile ţării structurate în Constituţie, rămân ceea ce omul a putut imagina mai drept, mai cinstit, mai folositor unei naţiuni. Totul rezidă însă, în felul cum individul înţelege a le aplica.

Horia Sima expune cu claritate evoluţia acestei ordine sociale, de la originele ei şi până azi, în spaţii geografice şi culturale diferite.

"După prăbuşirea totalitarismelor a apărut democraţia, considerată în zilele noastre, de majoritatea popoarelor, ca cea mai bună formă de guvernare.

Superioritatea ei faţă de celelalte sisteme de guvernare : regim autoritar, dictatură, absolutism monarhic, regimuri de nuanţă marxistă sau naţional-socialiste, este, că democraţia pare mai aproape de fiinţa umană, de nevoile intelectuale şi morale, pentru că ea asociază pe fiecare individ, prin votul său, la opera de guvernare".

Horia Sima Vice-Preşedinte al Consiliului de Miniştri, în Statul Naţional Legionar, din 1940-41, a cerut generalului Ion Antonescu consultarea poporului, tocmai pentru a înlătura acuza de tendinţe dictatoriale ale Mişcării, cerere, care după cum se ştie, a fost respinsă de general, vădind el însuşi veleităţi dictatoriale, aplicând până la absurd o dictatură sângeroasă.

Cu toate că Mişcarea Legionară nu a fost asociată la guvernare decât doar patru luni, pecetea de dictatură, cu toate urmările ei, exercitată de Antonescu pâna la 23 August, 1944, nefaste intenţii aruncă impostura de dictatură şi asupra Mişcării Legionare, care nu numai că a fost cu totul străină de aceste procedee, dar a fost chiar victima lor, expusă vindictei demenţiale, legionarii fiind ucişi, întemniţati, împinşi la exil sau scoşi din închisori şi trimişi pe front în prima linie, să fie "reabilitaţi post mortem", în numele aceleiaşi forme de guvernă-

mânt, pe fond de dictatură.

Nu era oare poziţia Mişcării Legionare mai aproape de democraţie, decât acest regim dictatorial ?

Horia Sima continuă analizarea raporturilor între aleşii naţiunii şi cetăţenii ei.

"Naţiunile, în existenţa lor, atât în economie cât şi cultură şi apărare, se sprijină pe cetăţenii lor, care, în schimbul acestor servicii pretind a fi informaţi şi că nimic important nu se poate decide fără consimţământul lor.

În acest caz individul devine un factor responsabil şi nicidecum un simplu atom inert în acest mecanism. Astfel, individul are sentimentul că participă la rezoluţiile care decid de soarta acestui popor".

La noi, democraţia a fost altfel înţeleasă şi practicată, ceea ce denotă că ea nu este aceeaşi pe toată suprafaţa globului. Democraţia exercitată în fostele colonii, aşa numita "lumea a treia", diferă cu mult de celelalte.

"Sunt mari diferenţe, susţine Horia Sima, urmaşul Căpitanului la conducerea Mişcării Legionare, între Statele care se pretind democrate. Eticheta lor este aceeaşi dar conţinutul variază sensibil. Deoparte, democraţiile de tip occidental (Franţa, Anglia, St. Unite etc...), de altă parte, democraţiile de tip balcanic , unde predominau abuzurile şi minciuna în perioadele electorale, care continuau şi în perioada guvernamentală".

În democraţiile de tip balcanic forţele statale sunt utilizate ca elemente determinante pentru ascensiunea la putere, elemente de şoc, în toată perioada de responsabilitate guvernamentală, împotriva partidelor care le contestă apucăturile.

"Democraţiile de tip balcanic vor trebui să se separe de defectele moştenite de la înaintaşi.

Suveranitatea poporului nu poate interveni în sfera divină, nici

în cea naţională, sectoare intangibile şi inaccesibile democraţiei, unde nu mai intervine votul şi ele nu pot fi discutate în Parlament pentru că ele aparţin supranaturalului.

Acolo unde există amestec în viaţa religioasă democraţia şi forţele care urmăresc descompunerea Bisericii şi a Staului naţional îşi depăşesc competenţa".

Exemple sunt multiple, unde intrigi oculte au folosit ierarhii Bisericii, chiar şi în perioada purtând eticheta democraţiei, cum a fost prezenţa Patriarhului Bisericii, Miron Cristea, sub cârmuirea căruia, ca Prim-Ministru, a fost asasinat Corneliu Codreanu şi cei 13 camarazi ai lui. Să nu uităm regimul comunist, unde aceste două valori, Biserica şi naţiunea au fost reduse la simple întreprinderi de desinformare.

În decursul anilor de guvernare arbitrară, a fostelor partide politice, între cele două războaie mondiale, Mişcarea Legionară s'a găsit în situaţia de a fi singura mişcare politică a respecta legile ţării şi ipso facto, democraţia.

Iată cum descrie Horia Sima, urmaşul Căpitanului la conducerea Legiunii, evenimentele, din această perioadă, în broşura sa : "Mişcarea Legionară şi Democraţia" . "Vechea clasă politică a practicat, de o manieră permanentă, o politică dictatorială, de cea mai odioasă speţă, inclusiv în a împiedeca Mişarea de a ajunge la putere pe căile legale".

În perioada 1930-1941, toate partidele politice care s'au perindat la putere au practicat şi au transmis, ca un cosemn, urmaşilor lor la putere - călcând, prin orice mijloace, până la asasinate, legile de bază ale ţării, cuprinse în Constituţie - combaterea prin represiune violentă a Mişcării Legionare.

Ea era singura care respecta legile şi nu avea deloc "intenţia de a se substitui voinţei naţionale şi mai puţin, a guverna fără controlul maselor populare. Numai verdictul naţiunii poate de-

cide cărui partid politic îi revine sarcina de a guverna".

La practicarea abuzurilor şi ilegalităţilor, Corneliu Codreanu răspunde prin acest clar avertisment : "Ne-am încadrat în ordinul de legalitate cel mai perfect, ca nimic să nu ni se poată reproşa, în contrast cu ordinul guvernelor care ignorau legile. Legile ? spuneau ei, le vom călca noi în picioare şi astfel vă vom distruge".

Mii şi zeci de mii de martiri au plătit tribut de sânge, apărând legile, unica garanţie care asigură libertăţile şi destinul acestui Neam.

Iată ceea ce am putea numi, fără rezerve, odemocraţie de tip occidental, de care România nu a avut parte.

Mişcarea Legionară s'a ostenit să pregătească omul, să-l echipeze moral, pentru a fi în stare să atace orice problemă. Atunci când fondul interior este sănătos, o doctrină socială are mai multă şansă de reuşită. Evident, partea tehnică rămâne temelia construcţiei.

Orice sistem, oricât de perfect ar fi el, dacă nu ţine seama de valoarea umană, va purta cu sine această infirmitate, care-i va paraliza orice mişcare, supus, în mod cert, la eşec. Misterul personalităţii noastre rezidă în dragostea nemărginită pentru Neamul şi pământul românesc.

Căpitanul a lansat câteva idei pe care a voit să instituiască armonia socială în hotarele ei firești. Printre aceste idei reţinem:

1) "Nu pâine cu orice preţ, ci dreptate cu orice preţ şi
2) Dreptatea ta în cadrul dreptăţii Neamului tău".

Din aceste idei reiese toată filosofia socială care caracterizează doctrina legionară. A atribui dreptate fiecărui muncitor, ţăran, intelectual, înseamnă a-i respecta personalitatea, efortul şi demnitatea de om. A-i acorda încredere, a avea încredere în el, este noţiunea esenţială, care duce la considerare, la dragoste,

pentru construirea împreună a unui vieţi mai bune, unde speculaţia îşi va pierde terenul de profilacţie. Elementul de sudură a acestei apropieri de om, este îmbinat de dragostea de Dumnezeu, elementul central al oricărei armonii. Omul, creatura Lui, merită această consideraţie, această prietenie, ca fiind imaginea fidelă a chipului lui Dumnezeu. Tot ceea ce s'a făcut până acum şi ceea ce se va mai face, este produsul acestui echilibru interior, scânteia dumnezeirii în om.

În acest om două tendinţe se combat, pentru predominare, cea a binelui şi cea a răului. Triumful primei tendinţe reiese din continua căutare spre mai bine. A fi pe drumul acestei încleştări permanente înseamnă a primi puteri nebănuite, de undeva, dintr'o credinţă nelimitată, pentru a suporta totul până la sacrifiviul suprem.

În lumea speculativă de azi, nu a fi mai dibaciu decât celalţi, a mânui necinstea la perfecţiune ar da puterea de triumf total.

"Dreptatea ta în cadrul dreptăţii Neamului tău". Un imperativ pe care disciplina consimţită şi-l impune de la sine.

Neamul este acea comunitate afectivă care formează cadrul de dezvoltare a individului. Pământul, istoria, morţii care ne-au lăsat un nume, formează ansamblul acestui cadru, unde ne simţim bine. În afară de el ne suntem suspendaţi, desrădăcinaţi,. Tragedia diasporei rămâne dramatica învăţătură. Acest cadru este mediul, forţa care ne împinge la efort. Fiecare exponent al acestei comunităţi participă la prosperitatea şi perpetuarea acestei comunităţi. Ea îi oferă un loc, îi asigură o protecţie, îi dă o identitate, îi permite să se realizeze. În ea se regăsesc toţi, tinzând împreună spre acelaşi obiectiv, fericirea întregului. Dacă acest cadru devine şubred, când fiecare nu se ocupă decât de propria-i persoană, construit pe artificii şi nedreptate, şchioapătă, suferă, implicit şi individul se găseşte afectat.

Atunci când individul merge până la sacrificiu pentru edificarea acestui ansamblu, este natural să-şi găsească şi el aici dreptatea, bucata de pâine şi locul lui în societate.

S'ar putea obiecta că acestea nu ar fi decât teorii care nu şi-au găsit niciodată realizarea practică. Dar atunci, toţi acei care au îndurat chinuri inumane în închisorile comuniste, unii mergând până la moarte, pentru ce oare s'au jertfit, dacă nu pentru această loialitate faţă de comunitatea spirituală întruchipată de imaginea de neam ? Şi cum oare, aceşti martiri, de o hotărâre atât de dârză, nu ar fi aplicat pe teren, principiul care le umplea sufletul până la sublim ?

Iată câteva spicuiri, de modestă competenţă, din şcoala legionară care a reuşit să dea Neamului Români de mare tensiune patriotică.

Pe linie socială întâlnim două componente majore, angajate în domeniul economiei : capitalul şi munca. Convieţuirea acestor două elemente nu ar fi posibilă decât în cadrul acestor legi morale. În cadrul acestei armonii nu-şi vor găsi locul acei ce caută să submineze braţele de muncă. Se vor elimina singuri pentru că destramă capacitatea de efort.

Proprietatea privată, acolo unde se trăieşte viaţa de familie; unde se forjează caracterele, se cresc Românii de mâine, unde se concretizează osteneala muncii unei vieţi întregi, nu poate fi înstrăinată, cu riscul de a dărâma întregul edificiu.

Generozitatea, bunătatea, sufletul adânc creştin al românului a devenit proverbial în lume. Abia acum ne dăm seama că neamul nostru prezintă o caracteristică unică. El posedă această dragoste de om din afunduri, ea face parte din natura lui. El se apropie mai mult ca orice popor de concepţia creştină în ceea ce are ea mai pur. "Dacă faci bine unuia dintre ai Mei, Mie îmi faci", grăieşte învăţătura lui Hristos. Neamul nostru în trăirea

lui intimă tinde mereu spre apoteoza credinţei, legată de faptă.

Dacă în decursul prigonirii comuniste aceste valori au fost şubrezite, fără restaurarea lor în vechile tradiţii, nimic nu se va face durabil, temeinic.

Având în faţă aceste valori, să analizăm acum şansele de a împăciui fericit cele două componente ale armoniei sociale, capitalul şi munca.

Avem un început de realizare prin comerţul legionar, unde urmaşul Căpitanului la conducerea Mişcării Legionare, Horia Sima, în cartea sa :"Histoire de Mouvement Legionnaire", tradusă de curând, în româneşte, deschide problema finalităţii întreprinderilor : "A educa tineretul în direcţia comerţului. Dreptul la viaţă este un drept care reiese din facultatea de a-şi câştiga existenţa sa şi a familiei, în timp ce intenţia de a se îmbogăţi este o aberaţie socială care nu se poate realiza decât prin expoatarea celorlalţi. În concepţia legionară a fi în contra îmbogăţirei, nu înseamnă a fi contra bunei stări, ambiţie ce fiecare individ urmăreşte în viaţa lui. Ar fi o deformare absurdă a realităţii sociale şi a sensului vieţii. Este vorba numai de a respinge influenţa nefastă a acestei mentalităţi de îmbogăţire fără limite, călcând în picioare dreptul la viaţă a celorlalţi indivizi".

Elementul alogen care pusese stăpânire pe comerţul ţării, şi-a dat seama că acest tineret va reuşi, prin voinţă, pricepere, perseverenţă şi mai ales, cinste să recupereze nervul economiei şi a declanşat, prin autoritatea de Stat, total aservită lui, cea mai criminală prigoană, înăbuşind în sânge atâtea speranţe.

La baza oricărei întreprinderi, în afară de tehnica de funcţionare, stă principiul moral care împiedecă devieri dăunătoare, atât întreprinderii, cât mai ales, forţei vii, mâna de lucru.

Condiţiile de lucru, până în Decembrie, 1989, din ţară, nu au avut alt rost, decât supunerea individului unei constrângeri, până la anihilarea lui totală. În regimul zis "democratic" , de tip balcanic, de la noi, între cele două războaie, metodele de câştig nu aveau scrupule pentru că erau străine de omenia, cinstea şi bunătatea românului. Câştigul se baza pe exploatarea individului, cu care nu avea altceva comun decât aportul braţelor de muncă.

Aceste abuzuri au fost posibile pentru că nu s'a ţinut cont de aspiraţiile legitime ale acestui popor. Uşurinţa cu care conducătorii de ieri au complotat cu comunismul, se datoreşte acestei înstrăinări totale de neamul pe care erau chemaţi să-l guverneze, să-l protejeze.

Trecerea de la au regim de abuz, la un altul de aceeaşi nuanţă, a fost posibilă pentru că poporul anesteziat de agresiuni multiple şi permanente, nu mai poseda suficient reflex, să se opună acestei samovolniciі. Crimele de ieri împotriva tineretului, viitorul ţării, înmulţite cu un coeficient apocaliptic - cu cincizeci de ani de comunism, - au fost posibile din lipsă de rezistenţă pe scară naţională, faţă de aceste nelegiuiri. Fatalismul ancestral, faţă cu loviturile neîncetate, s'a coborît în cugete, ca o legitimă apărare de supravieţuire, preferând să-şi încovoaie spinarea, acceptând umilinţa, poziţiei verticale.

Şi unul şi altul dintre cele două regimuri, s'au manifestat total străine de poporul nostru prea bun. Cel de ieri, de nuanţă ocultă - cuibărit până în incinta Palatului - rafinat, stăpânit de câştig cu orice preţ, împins până la dispreţ pentru sudoarea bietului popor, cel comunist, de nuanţă mongolă, produs al cruzimei, până la exterminarea noastră ca neam.

Când Căpitanul a fost strangulat pentru că a îndrăznit să denunţe complotul, ce pregătea groapa neamului întreg, în afa-

ră de legionari, soldaţii lui care şi-au riscat viaţa, nimeni n'a protestat. N'a mai fost oare, un singur om politic integru , să se ridice, cu cuvântul doar, împotriva acestor masive asasinate ?

Comunismul şi "democraţia" de tip balcanic de ieri, aveau un interes comun : să anihileze orice opoziţie la tendinţa lor de exploatare, de dominare, agăţaţi de putere cu orice preţ. De aceea au mers împreună, până la capul încoronat, fiecare crezând că-l va înşela pe celălalt, într'o competiţie fără scrupule. Într'un joc unde nu există reguli precise cel mai viclean obţine miza totală. Venalitatea celor dintâi după frăţietatea din "Blocul Partidelor Democrate, format din partidul Tărănesc, liberal, social-democrat şi...cel comunist, bine înţeles, de "salvare naţională", pactul de tristă memorie culminat cu trădarea de la 23 August 1944. Cum era de aşteptat, membrii primelr trei partide au sfârşit între patru ziduri, să cugete, ani mulţi, la contribuţia lor răufăcătoare la dezastrul întregului popor.

Necinstiţi şi unul şi altul, cine a plătit pagubele imense, produs al acestui joc cu moartea. Bietul popor român ! "Împărţit-au hainele mele loruşi, iar pentru cămaşă au aruncat sorţii !".Aşa l-au siluit şi unii şi alţii, până ce i-au legat piatra de gât.

Vechiul regim a pregătit terenul comunismului, prin nedreptăţi şi împilare.

Iată istoric, cauzele cu consecinţele lor. Acest dezastru nu s'ar fi produs dacă guvernanţii "democraţi" de ieri ar fi avut mai multă dragoste de neamul lor, decât de arginţii storşi din sudori şi sânge chinuit.

Relaţiile dintre capital (străin) şi muncă (braţe româneşti), între exploatant şi exploatat, s'au dezvoltat într'un cadru propice, într'o mocirlă morală, unde microbul stăin a infectat sănătatea

oricărei întreprinderi.

Pe noi nu lipsa de sisteme economice sofisticate, ne-a învins, nu nepriceperea sau insuficienţa mijloacelor moderne de funcţionare, ci lipsa de ataşament faţă de elementul motor : mâna de lucru, mâna măiastră, creatoare pe scară naţională, lipsa de respect faţă de om.

Iată raporturile de bază care ne luate în seamă, duc la monstruozităţi sociale, până chiar şi la comunism.

Capitalul în mâini străine, cu unic scop de fructificare, iar munca, o siluire inumană pentru a obţine maximum de producţie, maximum de profit.

Acolo unde nu există această bază morală, nimeni nu poate stăvili arbitrarul, dus până la supunerea totală acestui monstru : câştigul fără limite şi fără scrupule.

În timpul domniei regelui Carol al II-lea Urdăreanu, ministrul Palatului şi Preşedinte al Cosiliului de Administraţie al uzinelor Reşiţa, propune membilor acestui Consiliu o sugestie, nici mai mult, nici mai puţin, uluitoare : "Domnilor avem un beneficiu net de 115 (o sută cinci sprezece) milioane de lei - mai mult de un milion de dolari ai epocii, prin 1933-34), cred că sunt, interpretul vostru, a tuturora, hotărând ca anul acesta beneficiul să servească a plăti o bijuterie, pe care am cumpărat-o deja, la magazinul Cartier, din Paris şi oferit împreună cu omagiile noastre respectuoase, doamnei Elena Lupescu". ("Coment epouser un roi" de George de Berea). Nu am oferit noi, prin valeţii de Curte, azi miniştri sau magnaţi ai bursei, unei alte "doamne", ce coincidenţă !, tot Elena, perle neîn coroantei, din banii poporului iobag ?

Iată un crâmpeiu din viaţa noastră politico-economică şi atunci să nu fim surprinşi de a fi ajuns în starea jalnică de azi, ignorând până şi trecutul nostru imediat ,cauza tristei soarte pe

care o împărtăşim cu stoicism şi resemnare.

Atât regimul "democratic de la noi, cât şi comunismul au siluit şi subordonat piesa metresă, mâna de lucru, falsificând astfel totul intenţionat, pentru a evita firimiţarea câştigului, rămas intact, destinat sferelor superioare, "legitime" interese.

Căpitanul a pornit de la acest om, prin care a voit să schimbe moravuri, mentalităţi de subordonare. Cu acest om ridicat la rangul de semen, spera să salveze neamul românesc de cutropirea străină, nefastă în viaţa poporului nostru.

Să se facă loc omului creator. Dacă un român sau cetăţean loial României, prin muncă şi talent propriu ajunge să-şi creeze o întreprindere folositoare societăţii, nu numai că nu trebuieşte împiedecat, ci din contră, încurajat, prin sisteme de credite acceptabile. Totul însă, ca aceste întreprinderi, bazate pe iniţiativa privată, să nu devină pipiniere de exploatare pentru munca altora, ci să ajungă la un proces de cointeresare a muncitorului la prosperitatea întreprinderii.

Muncitorul se va osteni cu asiduitate, fără să mai manifeste ostilitatea lui, prin greve de revendicări, ştiind că munceşte şi pentru el şi că o parte din prosperitatea întreprinderii se va revărsa şi asupra lui şi asupra familie lui.

Deci, solidaritate socială în loc de luptă de clasă, asmuţită de comunism.

Capitalul nu poate dispărea, el întră în natura oricărei întreprinderi. Acţiunea lui va trebui adaptată necesităţilor naţionale, umane.

O prezentare succintă a mediului în care se va putea desfăşura această convieţuire între capital şi muncă. Gânduri care ar putea reţine atenţia, în vederea scadeţei atâtor opresiuni şi umiliri a Neamului nostru.

Căpitanul, prin intuiţia lui profetică, a stabilit norme de viaţă,

norme de conduită, norme de responsabilitate. Omul ghidat de aceste norme, angajat lor în plină conştiinţă de imperioasa lor necesitate, chemat la o responsabilitate naţională, va repercuta prin muncă, toate aceste calităţi, conştient că adaugă o cărămidă la făurirea destinului românesc, pervertit azi de atâtea cupidităţi devastatoare.

Am abuzat, poate, de prezentarea multor extrase din gândurile Căpitanului şi a legionarilor de seamă. Nu am făcut-o decât dintr'o mare fidelitate faţă de sacrificiul lor, de a transforma omul, societatea românească care, astfel prevenită, să poată contribui la salvarea naţiei, acum, când i se decide soarta pentru vreme îndelungată, dacă nu, pentru totdeauna.

Tineretul acestei ţări conştient şi informat de realitatea dură, va trebui să-şi asume responsabilitatea care mâine îi va hărăzi viaţa de român liber sau argat pe propia-i moşie.

Acum, la 57 de ani de la răpunerea Căpitanului, când crezul luptei lui a depăşit de mult frontierele românismului, devenit universal - cartea lui de căpătâiu a fost tradusă în toate limbile de mare circulaţie - să ne întoarcem cu smerenie la pilda vieţii sale, adevărate izvoare de curaj şi îndemn, în aceste clipe de haos şi disperare, care a cuprins naţia română. Şi, în adâncul inimii noastre, să simţim prezenţa lui vie, acum , când mlaştina desnădejdei ameninţă să ne scufunde.

Comandați
acum
caseta
de 60 de minute
LEGIUNEA
și
FALANGA
pe adresa:

GAZETA DE VEST
1900 TIMIȘOARA,
str. Remus 11.

LEGIUNEA
și
FALANGA

IMNURI LEGIONARE
ȘI FALANGISTE

GAZETA de Vest

vă pune la dispoziție
un document muzical inestimabil:
- cele mai frumoase imnuri
și marșuri legionare
împreună cu
- cele mai frumoase imnuri
și marșuri falangiste.
Pe această casetă mai puteți asculta:
- cuvântul Căpitanului la 1937
și
- un înflăcărat poem Spaniol
dedicat lui Jose Antonio.